

QUAN LA VIDA DÓNA UN TOMB

 Verònica Pardo

Ramon Pujol

 Per veure el vídeo sobre el testimoni del Ramon Pujol: infotransit.gencat.cat

“Mai hauria pensat que un accident tan simple comportés una lesió tan greu”

En Ramon i la seva dona Montserrat.

Si voleu explicar-nos la vostra experiència com a víctima (o familiar) d'un accident de trànsit, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

Heike Lohmeis

Ramon Pujol ha treballat de pagès tota la vida.

Voluntat de ferro i superació

En Ramon té 86 anys i es defineix com un home de pagès, fort i valent. Així deu ser, perquè ara fa cinc anys un accident de trànsit li va provocar greus lesions i els metges no li van donar gaires esperances. La recuperació ha estat impressionant i sorprenent. La força de voluntat i la perseverança han fet que aquest avi avui en dia tingui una mobilitat i autonomia que mai haguessin imaginat.

En Ramon té tres fills i nou nés. A l'agost del 2007, ell i la seva dona, la Montserrat, tornaven de la Molina, on havien anat a passar el dia amb la família. Hi havia una mica de boira i plovia lleugerament. “Anava molt a poc a poc però de cop i volta el cotxe va reliscar i va xocar contra un jeep que venia en direcció contrària”, explica en Ramon. Va ser un cop sec, res d'espectacular. “Mai hauria pensat que un accident tan simple comportés una lesió tan greu.”

“Quan em vaig veure allà sense poder-me moure em vaig desmoralitzar molt però allà al Guttmann veus tanta gent jove... Després de tot jo tenia 80 anys... què podia esperar?”

De fet, tant el Ramon com la seva dona van sortir del cotxe pel seu propi peu. De seguida va arribar l'ambulància i els van portar al centre hospitalari més proper. La Montserrat va sortir enguixada perquè s'havia trencat el canell i a ell, després del primer reconeixement mèdic, no li van trobar res d'important. Els van enviar cap a casa. L'endemà en Ramon es va començar a trobar malament i va començar a perdre la sensibilitat de les cames i ràpidament el van portar a la Vall d'Hebron. “Tenia la sisena vèrtebra danyada, vaig estar deu dies immòbil amb pesos al cap i després em van operar.” Els metges no van donar gaires esperances a la Montserrat i als

fills. “Ens van dir que si se'n sortia, mai més tornaria a caminar.” Després de dos mesos a la Vall d'Hebron el van traslladar a l'Institut Guttmann, on va començar un llarg i dur període de rehabilitació. “Quan em vaig veure allà sense poder-me moure em vaig desmoralitzar molt però allà al Guttmann veus tanta gent jove... Després de tot jo tenia 80 anys... què podia esperar?” Li van posar una bomba al maluc que el va ajudar a recuperar a poc a poc la mobilitat de les cames, però no va ser fins al cap d'un any, quan ja havien tornat a casa, que en Ramon es va posar dret! “Va ser una gran il·lusió i una bona dosi d'esperança perquè fins llavors jo estava molt amoïnada perquè no sabia quin seria el nostre futur. Com ens ho haguéssim fet si mai més hagués caminat?”, recorda la Montserrat. El fill gran del Ramon diu que si no hagués sigut per la constància del seu pare i la seva immensa força de voluntat avui no caminaria. “Mai vaig pensar que no me'n sortiria. Jo no era un home per estar assegut i sense moure'm. Jo sempre havia treballat de sol a sol”, diu ell.

Però el Ramon també ha tingut els seus moments baixos. Ell, que sempre havia estat un home actiu, diu que va tenir moments de desànim. “Hi havia nits que pensava que millor que m'hagués mort a l'accident”, i afegeix: “La meua fisioterapeuta em va ajudar molt i va ser molt pacient amb mi. Em va dir que encara que jo fos un home de més de 80 anys em veia valent i capaç de sortir-me'n!” I així va ser. En Ramon ara va dos cops per setmana al CRIV, un centre de neurologia i fisioteràpia obert ara fa quatre anys per la Mercè Roger a Vic. “En Ramon va

ser el meu primer pacient i he de dir que és un pacient insigne perquè la situació inicial no era fàcil”, recorda. Ara, d’un temps ençà estan treballant amb exercicis de manteniment per evitar que l’esquena del Ramon s’encongeixi, però al principi la rutina era dura perquè es tractava de treballar amb una persona gran amb molt escepticisme i una rigidesa important. “Però les seves

“Ens van dir que si se’n sortia, mai més tornaria a caminar”

ganes de superar-se dia a dia, de millorar, de no voler llençar mai la tovallola van influir positivament en la seva recuperació i han fet possible que avui en dia el Ramon ja es

pagui posar dret per si sol i caminar només amb l’ajuda de bastons”, assegura la Mercè.

En Ramon diu que part de la seva recuperació miraculosa es deu a la seva feina i a la seva manera de veure la vida: “A pagès es treballa molt i s’han d’afrontar moltes adversitats. Sempre vaig tenir el presentiment que me’n sortiria”.

En Ramon encara ara està al capdavant del negoci.

Granja Armengol: 50 anys al capdavant d’un negoci familiar

En Ramon Pujol tota la vida ha viscut i ha fet de pagès a Gurb. Cap als anys 50, la seva família, que tenia vaques, va començar a fer nata de la llet i a servir-la als pastissers de la comarca d’Osona. En aquella època els pastissers l’havien de comprar a Barcelona i sovint, a l’estiu, els arribava en mal estat.

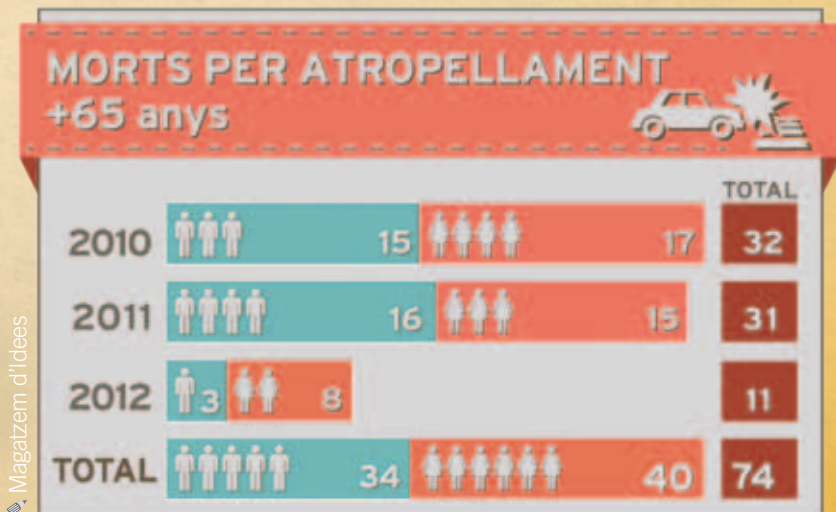
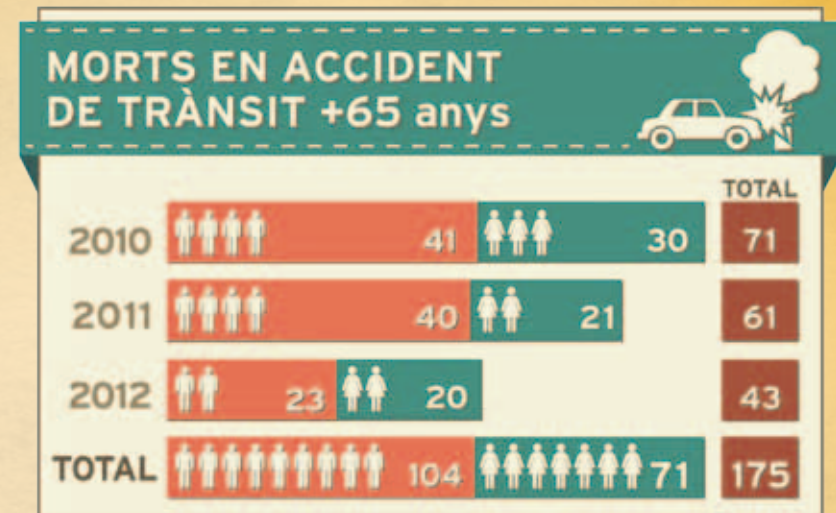
El 1955 es va obrir la primera lleteria a la rambla Davallades de Vic amb el nom de Granja Armengol, que feia referència a la masia familiar. El 1962, en Ramon, segon fill de la família Pujol, es va casar amb la Montserrat i van continuar elaborant els productes al Mas Pujol de Gurb. Des de llavors i fins ara han ampliat no només el negoci sinó també la gamma de productes que ofereixen i comercialitzen. Sempre amb la premissa present d’elaborar aliments naturals i artesans d’alta qualitat, en Ramon i la seva dona tenen actualment set botigues pròpies i 12 franquícies en diferents poblacions de Catalunya, on es venen tot tipus de productes lactis com iogurts, mató, flams, mantega, melmelades, gelats... que conserven els sabors autèntics d’abans.

www.Més informació a granjaarmengol.com

Els principals problemes que tenen les persones grans són la disminució de l’agudesia visual, la pèrdua del sentit de l’oïda, els problemes de mobilitat i d’altres de tipus cognitiu, com ara la memòria, l’atenció i l’orientació. Aquests problemes físics i cognitius propis de la senectut es veuen agreujats moltes vegades pels obstacles que troba el vianant al carrer que dificulten la seva mobilitat. Tot això, junt amb els efectes secundaris produïts pels medicaments, la menor capacitat d’aprenentatge i la lenta recuperació en cas d’accident, són factors a tenir en compte quan es parla de la seguretat viària de la gent gran.

Respecte als medicaments, cal dir que el risc d’interacció per la medicació múltiple a què habitualment se sotmet la gent gran obliga a mantenir una estricta vigilància dels símptomes que s’observen. La major part d’aquestes persones prenen diferents medicaments amb freqüència i de manera continuada. Els efectes secundaris d’alguns d’ells o la seva combinació pot traduir-se en pèrdues d’equilibri, mareig, somnolència o defectes en la visió o l’audició que al carrer poden tenir greus conseqüències.

Al risc d’accident, s’han d’afegir els problemes que suposa per a la qualitat de vida d’una persona gran qualsevol accident per lleu que sigui. Una caiguda o un cop poden provocar una convalescència lenta que obliga la persona a quedar-se a casa durant molt de temps, amb la pèrdua de qualitat de vida que això suposa, a més de les seqüeles que poden quedar en molts casos.

Magatzem d'idees